

“ZAMAN NEDİR?” DERSİ

Bu sorunun cevabı İşarat-ül İcaz 202 de veriliyor: “*Melaike beşerin isyanlarının devam ve istimrarını, ya Cenab-ı Hakk’ın i’lamıyla bilmişlerdir veya Levh-i Mahfuz’a bakıp ondan almışlardır veyahud insanlardaki kuvve-i gazabiye ve şeheviyeden anlamışlardır.*” *Levh-i mahfuzda mazi-müstakbel yoktur, dün-bugün yoktur. Alem-i ervah, alem-i manada dün-bugün yoktur. Üstad “yerde işlenen günahların alem-i misalde temessüllerini görüyordum”* diyor. Yerde işlenen günahın hemen karşılığını görünce bir daha günah işleyebilir misin?

Mesela çekirdek Mayıs 15 de filizlendi. Epey boy attı, Mayıs 20. Dal budak verdi Mayıs 30. Temmuz, Ağustos’da meyve verdi. Zamanla ortaya çıktı. Zamanla dışarıda zuhurat oldu ama çekirdekte zaman yoktur. Alem-i manayı da çekirdek gibi düşünün. Orda mazi ve müstakbel yoktur, andır. Mesela Leyle-i kadir’e geçmek için iki yol var diyor Üstad. Ya bir sene dolaşacaksınız veya inkişaf edeceksin, seyr-ü sülûkte dünü bugünde göreceksin. Ondandır ki alem-i mana, alem-i misale geçen evliya-i azime Settar ismine de mazhar olduklarından günahlarını siliyorlar.

Kur’anın nazarında, Allah’ın nazarında her şey olmuş bitmiş. Allah için gelecek yoktur. Çekirdek için geçmiş ve gelecek yoktur. Ama Kur’an bize hitab ettiği için üç vasfı da kullanıyor. Bitmiş olan olayları anlatan ayetler veya dünü anlatan ayetler veya yarını anlatan ayetler. Oysa **zaman nisbî bir hakikattir. Dördüncü bir boyuttur.** Zaman nedir? Mekandaki maddenin hareketinden doğan, öncelik-sonralıktan çıkan şekle denilir. Üstad karanlığı bile izah etmiştir. Karanlıktan nuru, nurdan karanlığı çıkarttı. 24.Sözde Üstad karanlık için → nurun gölgesidir diyor. Zaman nisbî bir hakikattir, yani dün-bugün.

Mesela lambayı dünyaya tuttum: bugün, gündüz. Söndürdüm: gece. Tak bir daha tuttum: yarın. Aynı yere lambayı vuruyorum, dün-bugün oluyor. Dün ile bugün aynı yer. Dün dediğin yer de burasıydı, bugün dediğin yarın da aynı yer olacak. **İzafiyet teorisi bizde nisbî hakikattir. Yani sabit bir hakikat değil.** Sabit bir hakikat varsa, hakaik-i eşya-i sabitetun, esma-i İlahiyedir. Eğer bir şeyler bir şeylerle kıyas ediliyorsa, o iki şeyin sabit bir kaynağa nisbet edilmesi lazım. Fizik budur.

Mesela önü hiçlik ve arkası hiçlikse, yani yaratan yok haşa ve bir yere de gitmiyorsa, gittikçe de yokluğa gidiyorsa, iki hiçlik arasında fiziğe göre maddenin varlığı mantıksızdır. **İki hiçlik arasında varlık olamaz.** O zaman bir şey bir şeyle kıyas edilerek biliniyorsa dünyanın içinde..yani şu dünyanın içinde hiçbir şey yoktur ki, zıddıyla kıyas edilip de anlaşılmasın. Üstad “bir şeyi derecelendiren onun içinde zıddının müdahalesiyedir” diyor. Soğuk sığağa girmese, sığağın derecesi sonsuzdur. Eğer bu kainatın içindekilerinin ne olduğunu anlamak için kıyas varsa, acaba bu kainatın komple ne olduğunu nereye kıyas edeceksin? Bu mantığa göre başka bir

kıyas mercei olması lazım. O da Ezel ve Ebed. **Ezel ve Ebedi ayıran, iki kanat yapan → haldır, alem-i şehadet...**

Sual: Alem-i şehadet ezel ve ebedin sıfır noktası mı?

Elcevab: Evet.

Lemalar'da Hayat bahsinde Allah'ın dışında bütün kainatı (taş, toprak, domuz, yılan, cennet, cehennem, Cebrail, Azrail vs) makineye koysak, sıkıp hulasasını alsak, çıkan → hayat. Hayatı da daha latif bir makineye koyduk, sıkıp hulasasını alsak, çıkan → Şuur ve His. O şuur ve hissi de daha latif bir makineye koyduk, özünü çıkarttık, çıkan → akıl. Akıllı da bir makineye koyduk, hulasasını aldık → ruh. Ondan sonra mahluk bitti. Ene var. Diyeceğim şu: Madem bu kainatın hulasası hayattır. O zaman bu camid taş, toprak nerden çıkmıştır? Hayattan. O zaman camid taş, toprak; hayatın başka bir versiyonudur, görüntüsüdür. Ki çekirdek cansız iken hayatı içine almış. Almış derken ayinedarlık olmuş, yansımasına sebebiyet vermiş. Ölüden diriyi çıkartıyor deniliyor ya. **Çünkü o ölü dediğin şeyin aslı zaten diriydi, hayattan çıkmıştı.** Aynı çekirdeği yaprakta da kullanıyor, dalda da kullanıyor, meyvede de kullanıyor. Dışa vuruşları. Ama aynı çekirdeğin bir versiyonu kurumuş dal, ötekisi canlı dal. Ama menbaı aynı.

Bu bize başka bir düşünce boyutu açıyor. Camid dediğimizin hakikatı camid değil, dipte camidlik yok. Mesela taşı toprağı eritseniz kuantum, kuanta.. aşağı, dibine indiğin zaman enerji var. Bizim tabirle esir. Atom altı. Canlı dediğimiz şeyin de altı enerjidir, yani esirdir. Zaten fizikte de $e=mc^2$. Temelde aynıdır. Şeytan da melek de esmadır ama dışa vuruşlarında nisbet, kıyas çıkartmış. Soğğun da sıcakında kaynağı esma ama farklı esmalardır. Bizim cehenneme gitmemize sebep olan şeytan, Allah Resulünde (hadiste) Şeytanım iman etmiştir, dedi. Şu dünya bazılarımızın batmasına sebebiyet veriyor, bazılarımızın evliya olmasına sebebiyet veriyor. Şu dünyanın en çok hoşuma giden tarafı şudur: sabit olmayışı ve herkese farklı olması. Kimisi ağaca bakar, kereste görür. Kimisi gölgelik görür. Kimisi manzara görür. Kimisi de müfessir görüyor, Allah'ı tefsir eder diyor.

Mesela şu elma: ya müfessirdir ya da mideyi doldurmak içindir. Nasıl bir müfessir peki? Renklendirmesiyle Ya Mülevvin. Ölü topraktan, gübreden dirilmesiyle Ya Hayy. Bu şekilde, bir sanatla latif görünmesiyle Ya Musavvir. Sanatla yapmasıyla Ya Sani'. İçini araştırmayla Ya Hakîm, Ya Alim. Gözüme bakmasıyla Ya Basir. Benim ihtiyacıma cevap vermesiyle, sesimi duymasıyla Ya Semi'. Midemize bakan cihetiyle de Ya Rezzak.

Sual: Üstad cansızlar, hayat sahipleri, bir de ziruh diye sayıyor. Can ve ruh ekstra bir ilave olmuyor mu? Mesela uykuda bizden tekellüf kaldırılıyor. O an canlıyız ama ruh mu bir yere gidiyor?

Elcevab: Hayatın dışa vuruşları var. Mesela ağaç da canlıdır, hayvan da canlıdır, insan da canlıdır. Hayat dediğimiz can soğan kabuğu gibi ayn-ı hakikattir, daha öze gidiyorsun. Yani özü de bunları taşıyor. Senin misalinle anlatayım: Uyurken

horluyorsun. Bu horlamayı duymam lazım, çünkü öteki odadaki ayağa kalkıyor. Ama sen duymuyorsun. O anda, rüyada arkadaşının konuşmasını duyuyorsun fakat horlamamı duymuyorsun. Hatta zahirde kafayı kullanmadığın halde rüyada sana bazıları soru soruyor, akıllı cevaplar veriyorsun. Akıllı bile kullanıyorsun. Ve gözün kapalı olduğu halde bir sürü alem görüyorsun rüyada. Kulağın kapalı olduğu halde rüyada konuşulanları duyuyorsun. Kafanı kilitlediğin halde mantıklı şeyler konuşuyorsun. Peki, hangisi sensin? İşte hayat ve ruh muayyen ve sabit bir yere boyut vermez. Eğer ruh çıksa, gitse ölür o cesed. Ruh gitmiyor? Peki ne oluyor? Bazen rüyada köpek kovalıyor, terden su oluyorsun. Bu yatakta yatan cesed mi koştun ki bu terledi? Hayır. Niye bu terledi? Ruh bir anda saçı uzatıyor, tırnağı uzatıyor, karaciğeri çalıştırıyor, böbreği çalıştırıyor elektrik misali gibi. Ruhun karaciğeri çalıştırırken böbreği çalıştırmasına mani mi? Değil. Ruh öyle bir cami hakikat ki, cesedleri çalıştırırken o alem-i misalin bir altı olan Levh-i misalide boyut veriyor, in'ikas ediyor. Mesela ben rüyada memlekete gittim. Eğer orda bir alet olsa ki, gelen ruhu, buraları ziyaret eden ruhları hemen maddeye dönüştürse, şak diye ben olacağım. O, benim. Bu da benim. Bir hakikat işte böyle bir çok yerde olur. Bu kafa burda iken, rüyada Yozgat'taki, Çorum'daki arkadaşımı görüp sorduğu sorulara mantıklı cevaplar veriyorum. Onun için ölüm diye bir şey yoktur. Siz ölümü tadacaksınız diyor. İşte bu elmayı tattığım gibi. Ruhun bir özelliği var ki, rüyada vs'de boyut veriyorsun. Mesela şu an derste gidip geliyoruz. Ruhta donuk hakikat yoktur. Gidiyor, boyut veriyor.

Biraz daha ince düşünenler için parantez açıyorum: insanlık hakikatı birdir, inkısamı gayr-i mümkündür. Abdülkadir-i Geylanî Hz İsrail as'ın azamet-i heykelini Arş'ta seyretti tabiri gibi bir yere gitmedi. Ben ayetleri enfüste ve afakta göstereceğim diyor. **Hep bizde cereyan ediyor.** Çekirdek nedir bilmiyorum. At toprağa, ört üzerini, zamanı gelince armut ağacının çekirdeği olduğunu görüyorsun. Bir baktım ki şeftali olmuş, yaprak olmuş, koku olmuş vs. Eğer sendeki enfüsü nübüvvet toprağına gömersen, imanın nuruyla, İslamiyet suyuyla evamir-i Kur'aniyeye imtisal edersen, neşvü nema bulur. Hep bizde cereyan ediyor. Yani bizde inkişafat var. Arş ben'im, Kürs ben'im, Cennet ben'im, Cehennem ben'im. Hepsinin hulasası biziz. **Aslında bizde açılımlar oluyor.** Zahirdeki ifadede ruh boyut veriyor. Ama ruhumuz öyle bir hakikat ki, cennet ve cehennemi zatında taşıyoruz. Orda açılımlar oluyor. Aslında benden ben'e zuhurat var. Benden bana var. Çünkü kainatın hulasası bende. En cami mahlukat insandır. Açılımlar oluyor, yani ruhtaki olaylardır.

Sual: Muhammed ismi ism-i azamın tecelli etmiş hali mi yoksa bizzat o mu?

Elcevab: Nur-u Muhammedî insan değil. Muhammed; insan değil. Eğer o mihrabdaki Allah ismin yanındaki Muhammed insan olsaydı, şirk olurdu. Peygamberimiz asm'ın 55 tane ismi var. Beşir, Mustafa vs. Mihraba Ahmed ismini koyabilir misin? Koyamazsın. Allah yerine Kerim koyamadığın gibi. O, çekirdeğin adıdır. Ama meyvenin içinde kök çekirdeğin fotokopisi var. Ahmed'in yaratılmasına bile sebep olan Muhammed çekirdeğinin fotokopisini taşıdığı için. Bundandır ki (külliyyat okuyanlara diyorum) 19. Mektubun adı Mucizat-ı Ahmediye. Niye Muhammed

denilmedi? 19. Sözün Risalet-i Ahmediye. Muhammed olmaz. Mi'raç Risalesinde hiçbir yerinde mi'rac-ı Muhammediye yoktur. Çünkü Muhammedin mi'racı olmaz. Ahmed'in mi'racı olur. **Mi'raç demek; meyvenin içindeki çekirdekle toprak altındaki asl-ı çekirdeğin bütünleşmesi demektir.** O zaman Nur-u Muhammedî nedir? **Bütün isimlerinin en azamî mertebede bir noktadaki tecellisine → Nur-u Muhammedî denir.**

Sual: Bütün isimlerin derken Efendimizin mi isimleri?

Elcevab: Allah'ın isimlerinin! Esmâ-i Hüsnaları diyoruz. Bütün meyvelerin sularını bir tencerede karıştır. Ne olur? Herşey. **Bütün isimlerin bir noktadaki hulasasının adı → Muhammed.** Allah'ın binbir ismi. Bizim bildiğimiz ve bilmediğimiz. Üç çeşit isim var: 1-Allah'ın bilip ve hiç kimseye bildirmediği isimleri. 2-Peygamberleri bilip de ümmete bildirilmediği isimleri. 3-Ümmetin bildiği isimler. Bizim bildiğimiz binbir isim, ümmetin bildiği. Resulullah'ın bildiğini bilmiyoruz. “Bir kısmını (¼) Hz Ali'ye söyledim. Sorun ki, ilim çıksın. Eğer ¼ daha söylesem, beni asarsınız dedi.” Geçiyoruz Ebu Hureyre'ye ra. “İlmimin yarısı söyledim. Allah'a yemin ederim Ya Ömer, diğer yarısını söylesem beni burda taşlarsınız.”

Evvelu, Ahiru, Zahiru ve Batinu; bu dört isim Allah'ta, kainatta ve insanda var. Eğer bu külliyyatı okurken, **Batın cihetini sen karşılığını kendinde arayabilip okuyabilirsen**, bu külliyyat vallahi bitmiyor.

Dersin yapıldığı tarih: 2012

ADEM-ZAMAN-MEKAN-6 DERSİ

(Tefekkür notlarımdan)

Her zaman konuşmamız farklı noktadan bakış oluyor. Bir şeyi kazarken; sağını, solunu, altını, üstünü kazıyor, aynı şey değil yani.

- -273°C de her şey donuyor ve zaman yok deniyor orda. Çünkü hareket yok. Mutlak sıfır, sıfır oluyor. Orda zaman olmuyor. Bunu fizik söylüyor. Hareket yok. Elektron da duruyor. Zaten zamanın en büyük özelliği; hareketin levnidir, hareketin kendisidir. Üstad zamana *nehir* diyor. Bir nehir düşünün. Üstü saman çöpüyle kaplı, su gözükmüyor. Su ama alttan gidiyor. Nerden biliyoruz? Samanların hareketinden biliyoruz. Samanlar değişik şekiller alıyor. İşte zaman; o nehirdir. Mevcudat; o su üzerindeki samandır. Zamanın hareketiyle eşya şekil alıyor. Zamanı kaldırıncı, eşya şekil almaz, her şey durur. Zaman kalkınca hareket durur. Hareket durunca, her şey durur. Hareketi ortaya çıkaran zamandır. Zamanın ismi → Dehr esmasıdır. Dehr esması; hareketi doğuruyor. Hareket zamanı doğurmaz. Hareket; mahluktur, yani realitedir.

- *Mülk ve melekûtu birbirinden ayıran; zamandır.*

Bir şeye mülk diğerine melekut neye göre diyorsun? Ayırım noktası, kavşak nedir? Zamandır. Buz ile suyu birbirinden ayıran çizgiyi bana söyle! Mesela bu sayfada adem var, her yerde adem var. Ademi eşyanın içinden çıkarırsanız, her şey mutlak kemal olur. Haşa tanrılaşır. Eşyanın içine adem girmesi, mahlukiyetindedir. Ademi varlığın içinden kaldırırsanız, mutlak kemal ki, mutlak vücuddur. O zaman vacib olur. Eşyanın içine adem konulunca, eşyayı mertebelendiriyor. Güzel - daha güzel - daha iyi – soğuk – sıcak - katı vs böyle derecelendiren → ademdir. Mülk ile melekutu birbirinden ayıran da → zaman. Buz ile suyu, ne ile ayıracaksın. Su ile H₂O arasını ayır bakalım! Ayıramazsın ki. H₂O ile enerjiyi ayır! Enerji ile esiri ayır. Oraya kadar hep zaman var.

Sual: Melekûtta zaman var mı? Mülkte var zaten.

Elcevab: Melekûtta var ama bizim bildiğimiz zaman yok. O esma orda da var ama orda o esmanın işlevi böyle değil. Mesela Cennette bile zaman var ama bu şekilde değil. Hayal ettiğin hiç birisi zaman değil orda. Mesela pazartesi Âdem as babamızı ziyaret edeceğimizi söylüyor Peygamberimiz asm. Perşembe beni ziyaret edeceksiniz, diyor. Cuma da Allah'ı görmeye gideceksiniz, diyor. Bu zaman değil mi? Ama bizim bildiğimiz gibi değil, bize hitab ediyor. Çünkü Cennet hakkında ne konuşuluyorsa, ne göz görmüş, ne kulak işitmiş, ne de kalb-i beşere hutur etmiş, hayal edebilmiş. Neyi hayal ediyorsanız, neyi düşünüyorsanız → Cennette yoktur. Düşünülebilen, Cennet değildir.

Adem, zill yani; o eşyayı mahluk yapandır. Ademi eşyadan çıkartırsanız, hiçbir mertebe kalmaz. Soğuktur, sıcaktır, kâğıt kıvrılıyor, kıvrılmıyor, ses yapıyor, yapmıyor → değişkenliğe sebebdir adem. Vacib değişmez. Nerde hareket başladı, zaman başladı.

Sual: Zamanda da adem olması lazım? Zamanın mertebesi var mı?

Elcevab: Var tabi. Mesela aydaki zaman. Veya 100 km hızla giden bir trendeki zaman birimiyle karada duran adamın zaman birimi aynı değil. Zaman anlayışı hatta zamanın tesiri farklıdır. Uçaktan korkan bir insanın uçaktaki zaman ile yerde bir senedeki işkencesine denktir. Aynı saat.

Bazıları “Kıyamete on dakika kala ölen adam olacak” diyorlar.

Bu iki dakikanın arasını aç. İçine istediğin kadar seneyi koy, bir dakika geçer. Buna bast-ı zaman denir. Zaman açılıyor.

Bast-ı zaman

Başlangıcıyla sonunu açın. İçeriye girebiliyorsan → bast-ı zaman olur. İmam-ı Azam bunu yaptı. Sabah namazının iki rekatında bast-ı zamanla Kur'anı hatmetti. Risalelerin çoğusu böyle yazılmış. Zamanı açarak. Zamanı açmış, 20 dakika bir zaman açılımda 20 saatlik kitabı yazmış. Muhyiddin-i Arabî de yapmış mesela. Karısı anlatmış. Bir saat sonra odadan çıktığında bakmış ki on tane, kırk tane, yirmi tane kitapla, kâğıtla çıkmış. Muhyiddin-i Arabî doğduğu dakikadan öldüğü dakikaya kadar (çocukluk hiç yaşamasa, uyuma yok) sırf kitap yazsa, ortada olan kitaplar yazılamazmış. Bir konferansta dinlemiştim. Nasıl yazılmış? Karısı kapı deliğinden bakmış ki, her köşede bir Muhyiddin-i Arabî kitap yazıyor. Saymış. Kırk tane Muhyiddin-i Arabî kitap yazıyormuş. Temessül ediyor.

Sual: Zamanın içine bilerek mi giriyorlar? Üstadın bazı Risaleleri yazdığı gibi.

Elcevab: İstihdam edilecekleri için ilk önce bilmezler. Allah bu makamı verir. Şırmazlar, şükr-ü örfide kullanırlar. Verilen o özelliği ümmete kullandıkları zaman Allah veriyor. Boşuna Allah ile anlaşma yapılmıyor. “*Ya Rab, bana ver. Kullarına verecem.*” Verecem demek, hizmet edeceğim demektir. Bu sefer Allah da veriyor. Allah ile yarışabilir misin? Verdiğini veriyorsun, verdiğini veriyorsun. Bu sefer daha çok veriyor. Cömerte böyle yapıyor Allah. Cömert sanki Allah’la yarışıyor. O verdikçe, Allah da veriyor. Cömert de vermekten doymuyor. Allah da yorulmuyor.

- *Mülk ile melekut arasındaki ayırım çizgisi; zamandır.*

- *Aslında eşyada eksi (-) yoktur. Ama matematikte -2, -1, 0, +1, +2 sayıları var. Realitede – (eksi) eşya yok.*

+1 Sözler kitabı var. -1 Sözler kitabı var mı? Ben buldum. -1 Sözler kitabı adem. Adem → -1'dir. Matematikçiler diyor ki: Matematikte, düşüncede -1, -2, -3 var ama realitede eksi eşya yoktur.

- *Realitede – (eksi) eşya yok. Bu da herhalde paralel alem denilen eşyanın melekutiyet tarafıdır.*

Paralel alem, paralel kainat dedikleri eşyanın içindeki adem. Bu Sözler kitabın içinde adem var → bu -1 Sözler kitabıdır. Bu görünen +1 Sözler kitabıdır. İçinde var ama yazılamamış. Çünkü bu tarafa gelmemiş. Mesela yazı yazacağım deftere. Yazı yazmak için boşluk gerekmiyor mu? Yazının yazılabilmesi için o boşluğun adı ademdir. Peki yazının içinde mana var. O aynı kelimeye nihayetsiz mana boyutları yüklenmiş. Yani aynı bardağa buz koydun. Buzun içine su koydun. H₂O koydun. Enerji koydun, esir koydun, madde-i hayat koydun. Hepsi aynı yerde. Mesela “*Elhamdülillahi rabbilalemin.*” Bu bir kelam. Nihayetsiz manaları koyabiliyorsun. Nihayetsiz manayı koyabilmen için orda mekan olması lazım. Mekansız mekan. Zamansız zaman. Mertebesiz mertebe. Biri bunu alacak, diğeri şunu alacak, başka bir de bunu alacak. İçinde mana yok mu? Peki, manaya ben nasıl yürüyorum? İçine girmiyor muyum? Gir içeriye, gir içeriye. Tefekkürle! Fikir; yoldur, yol açmaktır. Tefekkür ise; yürümektir. İman ise; alınandır, alandır. Üstad “fikir yoluyla” diyor. Fikir yoluyla gidiyorsun.

Mesela “suret” kelimesi. Mananın sureti var, hissiyat da bir surettir, duygular surettir, kelam bir surettir. Bu suretin içerisinde nihayetsiz anlayışlar yok mu? Nasıl koydun oraya? Oraya manayı nasıl koydu? Mesela benim ağzımdan bir kelam çıkıyor. Bu kelamın içerisinde üslubum var. Sese göre, manaya göre, zemine göre vurgulamam var. O kelamın içinde dimağım var, kalbim var, ruhum var. Kelamın içerisine nasıl sıkıştırdım? Ağzımdan çıkan kelamda dimağımın hangi mertebeleri varsa, senin oranı inşa ediyor. Eğer kalbden his koymuşsam, senin kalbini uyandırır. Benim kelamımın içerisine dimağımı, kalbimi, vicdanımı, ruhumu nasıl koydumsa, kelamın içerisine nasıl ben böyle girebiliyorsam, bu kitabın içerisine de adem öyle girmiş. Lafzın içerisine bu dimağın, kalbin, vicdanın konulabilmesi için → mekansız mekan lazım, vücutsuz vücut lazım. O da ademdir! **Yokluk değil adem! Yok olan var! Yokun varı! Yani şu mevcudatın ifade edildiği yer.** Mesela sinema perdesi düşünün. Herkes perdeye bakıyor ama kimse perdeyi görmüyor, filmi görüyor. O perde olmazsa film oynar mı? Film → vücuttur. Perde → gözükmeyen ademdir. İşte bu adem; matematikçilerin daha keşfedemediğidir. -4 var, -3 var, -2 var, -1 var, sıfır var, +1 var, +2 var vs. Matematikte bunlar var ama realitede eksi eşya yoktur. Oysa matematik realitenin fenni idi? Hani kavramlardan giderdi? Hani realiteden, vücuttan giderdi. Matematikte eksi sayı var ama mevcudatta eksi varlık yok. Matematik burda tökezledi. Bu Sözler kitabın içinde adem var. Senin için ayrı bu Sözler, onun için ayrı,

şunun için ayrı. Adem olduğu için içinde, muayyen olmayan Sözler herkese ait Sözler olduğunu yapan → ademdir. Bu söylediklerim gelecekte isbat edilecek. Ama İmam-ı Rabbanî Hz bunları zaten demiş. Eşyanın içinde adem var.

Sual: Tefekkürle o ademi aşılıyor muyum? Canlandırabiliyor muyum?

Elcevab: Aynen, aferin sana! O yok olan → var'a dönüyor, tefekkürle. Ölü olan diriliyor. **Tefekkürle adem diriliyor!** Açıklaması şu: Bu Sözler kitabın içinde kaç tane Sözler var? Okuyanlar adedince. Nurculukta Sözler bir tanedir ama herkese göre Sözler ayrıdır. Herkese yaptığı tesir, herkesin tefekküründen çıkarttığı Sözler. Dolayısıyla yüklediği mana, değer. Dolayısıyla bir kelamın içerisine nasıl dimağı koyuyorsun, kalbini koyuyorsun. Bu Sözler kitabının içerisine de alem-i melekutu öyle koyuyor. **Fikir yoldur, tefekkür yürümektir, almak ise feyiz.** İşte ben bunu okuduğum zaman, diriliyor muyum? Canlanıyorum, şevkleniyorum. Demek bir şey almışım. O orda ölüydü, bende dirildi. Tefekkürle adem dirildi. Ademî vücuddu o.

Sual: -1 → +1 mi oldu?

Elcevab: +1 herkesin okuduğu yazı. -1 ise onun içinde senin anladığın. -2 ise onun anladığı. -3 ise bunun anladığı. Mekansız mekan işte. Adem ne yapıyor biliyor musun? Nihayetsiz vücudu aynı yere sığdırabiliyorsun ademden dolayı. Ademden dolayı nihayetsiz mertebeleri, varlığı aynı yere sıkıştırabiliyorsun. Sözler kitabında olduğu gibi.

Mesela “suret” veya “hâlet”. Beş saatlik ders yapıyorsun sonra ilk defa anladığım bir mana çıkıyor. Dibi yok. Dışardan içeriye gidelim: hissiyat → duygular → hâlet → latifeler. Ben eskide şöyle biliyordum: hissiyattan, duygulardan, latifelerden insana yaptığı tesirle insandaki durum, atmosfer. Meğer hâlet kendi başına bir birimmiş. Onun için Kader Risalesinde “*hâli ve vicdanîdir*” diyor. Kader hissî değildir. Duygulu değildir. Hâlidir, hâlettir yani. Ve daha ötesi vicdanîdir. Hâli ve vicdanîdir. Tahmin etmek mesela: var olanla olmayana vücut vermek. Mesela geleceği tahmin ediyorsun. Bazıları der ki: “*Bu adam, geleceği okuyor. Geleceği konuşuyor, geleceğin projesini yapıyor.*” Kimse de buna itiraz etmiyor. Gelecek yok ki, konuşsun. Peki niye konuşuyor? İşte insanı diğer mahlukattan ayıran, cinlerden ve meleklerden ayıran → **tahmin latifesi**. Seni şimdiki zaman mezarlığından çıkarıyor, geleceğe taşıyor. Gelecek, bazılarında gelecektir. Bazılarında hâl gibidir. Tahminin bir ilerisine git. O anı yaşamaktır. Adam tahmin ediyor, aynen oluyor. Adam hava bulutlu olacak diyor, oluyor. Başkası için tahmin olan bunun için gerçek. Meteoroloji istasyonuna göre bedihî bir şey halk için ihtimaldir. Maddiyatta böyle. Maneviyatta boyutlaşmış bir insanda feraset var. Tahmin aslında geleceği keşfeden bir latifedir. Gelmeden gitmektir. Ama var olanı kullanarak. Varı kullanmak ne demek? Ben bunu bilmiyordum. Ne ile bildin? İlim ile. **Cehaletini bile bilmek için ilim lazım.** Cehalet bile ilme muhtaç. Cahilliğini bilmen için alim olman lazım. Onun için alim olmayanlar cahil olduğunu bilmezler. Alimler bu nedenle cahilliğini söylerler. Doğru mudur? Doğrudur. Çünkü bilmediklerini görüyorlar ve tahmin ediyorlar. Senin tahminin onun görmesi. Bilmediğini bilmek → bilgi.

- *Karadelikten geçebilmen için tüm kütleli ağırlıklarını bırakman lazım. Yani atomlardan sıyrılman, çıkman gerekiyor.*
- *Dijital ortama nakledilebilen her bilgi, hem her yere nakledilebilir, hem aynı kendisi gibi olur.*

Dijital ortamına nakledilen her bir bilgi, her yere nakledilebilir ama hepsi de kendisi gibidir. Dijital böyle olursa, alem-i mana nasıl olur? **Alem-i manaya geçince, her yerdesin. Ve hepsi de sensin.** Mesela şu kameradan çekiyorsun. Bunu harddiskine kopyasını çektin. O da çektin, o da çektin, o da çektin. Aynı ders. Kopyala yapıştır. Farkı var mı? Hiçbir farkı yok. İşte nasıl ki dijital ortama filmi taşıyorsun. Sıfır ağırlıklı. Flaşbelleği tart, 1gram. İçine bin tane ders atın. Kilosu değişir mi? Değişmez ama içinde. Bir şey içinde olacak, sıfır ağırlıklı olacak. Allah olacak, nasıl ağırlığı yok diyorlar. İçindeki filmin de ağırlığı yok?! Flaşbelleğin içindeki mekana bak. Beni bir saat çekmiş. Zamanı çekiyor, zamansız oluyor. Bellekte zaman yok, sıfır. Beni çekiyor, atomu. Mekanı, maddeyi, zamanı, zemini çekiyor ama flaşbelleğin içinde ağırlığı yok, çekilen bir saat zaman içinde durmuş. Oysa zaman durdurulamaz bir şeydir. Geçen sene de bir saattin içindeki film. Hiç erimedi mi? Hayır, hala bir saat. Zamanı tutabilir misin? Hadi tut. Ne ile tutuyoruz? Çekimle adeta tutuyoruz işte. Film çekiyoruz, hafızlara kaydediyoruz, zamanı durduruyoruz.

Bütün kütleli ağırlıklarını bırakacaksın ki karadelik olasın. Karadelik; bütün kütleleri yutandır. Hatta fizik ile metafizik arasında bir koridordur, geçit hunisi gibidir. Fiziği, metafiziğe dönüştürüyor. Bunu fizik söylüyor. Bir Müslüman, hoca dese ki: *“Ölümler fizik aleminden metafizik alemine, alem-i gayba geçiyoruz.”* Kim görmüş ya, gidip de gelen mi var → diyorlar! Fizikçi deyince oluyor. Bigbang diyor mesela, yani zamansız zaman, mekansız mekan, yok bir şey yani. Bir çekirdek koyacak ama koyacak yer de yok. Mekanın ve zamanın bittiği yer ama bütün zaman ve mekan ondan çıkıyor. Ne dediğini duyuyor musun diye ona soran yok. Bütün mekan ondan çıkıyor, kendisinin mekanı yok. Bütün zaman ondan çıkıyor, kendisinin zamanı yok. Ben aynı paralel olarak Nur-u Muhammedî’den her şey yaratıldı diyorum, “olur mu ya” diyor. Nur-u Muhammedî nedir? Çekirdeksiz çekirdek, varlıksız varlık diyorum. Nasıl olur diyor. Senin aklın aldı mı ki bana söylüyorsun diyor. Peki bigbang’i senin aklın aldı mı ki söylüyorsun, naklediyorsun? Suyun kaldırma kuvvetini bulan meşhur oluyor, ruhun kaldırma kuvveti olan imanı bulan meşhur olmuyor. İman; ruhun kaldırma kuvvetidir.

- *Mekanın sağ, sol, yukarı, aşağısı var. Zamanın ise dün, bugün ve yarın var.*

Zamanın aşağısı, yukarısı yoktur. Soğuktur, sıcaklığı yoktur. Mekanın sağ-sol-alt-üst-ön-arka altı yönü var. Zamanın ise; dün, bugün, yarın var. Tek şerit, aynı. Üstad şerittir, nehirdir diyor. Zaman denilen şeyde geçmiş ile bugün aynıdır. Akan su. Önüne geldi → şimdiki zaman. Sonra aktı gitti. Gelen de su idi, giden de su. Ne farkı var? **Kafada var** → nisbette var! Kıyas. İşte ademî vücudlar burada iş yapıyor. Eğer

bu kıyas kalksa, adem kalksa, tahmin kalksa, feraset kalksa → hayat durur. Çünkü baba-oğul olmaz artık. Herkes ve her şey olan olmuştur. Olacak hiçbir şey yoktur. Doğan doğmuştur. Ya babasın, ya çocuksun. **Zamanı kaldırırsanız**; çocuk yoktur, baba yoktur, **doğan yoktur, doğrulan yoktur**. Bu tahmin latifesi çok acayip.

- *Kabahatini gizlemek → yeniden kabahatin peşindedir demektir.* Kabahatini gizlemeye çalışmak, yeni bir kabahatin peşinde demektir.

Dünyaya anne karnında ilk önce cesed gelir, dört ay sonra ruh gelir. Hayat gelir, sonra ruh gelir. Ahirette ise ruhların gelmesi var, hayatın ihyası var, beden inşası var diyor Risalede. Ahiret ters çalışıyor. Mesela burada ağaçlar aşağıdan yukarıya büyür. Cennetteki ağaçlar ise; kökleri yukarda, dalları aşağıdadır. Onun için anneler ağaca nisbet edilmişler. Ayak ağaçtır, meyveler çocuklardır. Elbetteki ayağının altındadır Cennet. Çünkü anne doğurgandır, üretkendir. Cennet de böyledir. Anne küçük bir cennettir dünyada. Çünkü imal ediyor, öteleri sana taşıyor. Kökten emiyor anne. Ayak; kök demektir. Emiyor, seni besliyor. Anneler, şu dünyanın küçük bir cennetidir. Kadın öyle değildir. Menfaat edilen bir yerdir. Cennette annen senin hanımın olamayacak, haşa. Ama dünyada beraber olduğun hanım cenneti huriden daha güzel yapıp sana verecek. Ama annen annen olacak hala. Cennete uygun bir anne olacak. Çünkü eski hatıraları konuşacaksın. En güzel bir şekilde annenle orda beraber olacaksın. Ona ambulans çağırmayacaksın, üşüdüm demeyecek. Neler bizi bekliyor. Böyle yerden çekinilir mi? Bin canla gidilir.

Sual: Biz onlardan yaşlı mı olacağız?

Elcevab: Evet, biz erkekler 33, hanımlar 18 yaşında olacak. Ama bir alim demiş ki: 33 yaş değil de 33 yaş zindelikte, kadınlar da 18 yaş zindelikte olacak. Yaş bize burada tesir etmiş. Kafamızı zamana ve mekana yani cennette düşündüğümüz bir şey burada gibi değil. Yani 18 zindelikte, yaşsız yaş. O zaman büyük-küçüklük yok. Şu an annen senden yaşlı. Sen ondan güçlüsün ama. Yaşlı olan güçlüdür diye bir şey yok. Zindelik bu işte. Daha önce sen annenin seni yatakta çevirmesine muhtaçtın, şimdi sen anneni kaldırırsın bile. Ama senden yaşlı. Öküzden sen yaşlısın. Öküz iki yaşında ama yedi tane delikanlıyı devirir.

- *Ahmakla hain aynı işi yaparlar. Farkları niyetlerindedir. O tarafı da kendisi içindir, netice aynıdır.*

Ahmakla hain aynı işi yaparlar. Mesela askerlikte de öyle. Hain ile gafil aynıdır. Cephanelikte nöbet tutuyorsun, uyudun, düşman geldi havaya uçurdu. Veya sen cephanelikte nöbet tutarken hainsin, sen uçurdun. Netice aynı! Hainle gafil aynıdır. Farkları niyetlerindedir. Ahmağın niyeti bu değil ama hainin niyeti buydu. Ama ahmağın iyi niyetini ne yapayım? Senin niyetin sana iyidir. Senin niyetin benim işime yaramıyor ki.

“ADEM-ZAMAN-MEKAN-6” VE “ZAMAN NEDİR?” DERSLERİ _____

- *Bir şirketin bekçisi, güvenlikçisi olmak için eğitim alınıyorsa, imanını da İslamiyet'ini de korumak için derslere gidip eğitim alman gerekiyor mu?*

İyi bir bekçi gerekmiyor mu? **İman; Allah'ının ve ahiretinin bekçisidir.** Eğitim alman lazım.

- *Limanda seni bekleyenler senin nasıl geldiğine, neler geçirdiğine bakıp sormazlar. Gelip gelmediğine bakarlar.*

05.07.2014

Cuxhaven / Almanya